

MUZEA UMĚNÍ A GALERIE

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
Operační program Výzkum, vývoj a vzdělávání

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

3AM392 Trh umění, ekonomika a management galerií a výstavních sál

ÚVOD

Koncept vzdělání v oblasti managementu a fakt, že seniorní zaměstnanci v rámci muzeí a galerií mají manažerské vzdělání nebo kvalifikaci je poměrně nový fenoménem v muzejním světě. Téměř 150 let byla muzea a galerie řízena jen s malou pozorností věnovanou tréninku v oblasti manažerských dovedností pro zaměstnance muzea. Častým argumentem bylo, že manažerský trénink a techniky z něho vycházející nejsou vhodné pro muzea a tím pádem nerelevantní pro pracovníky muzeí. Obecný názor byl, že muzea jsou jiné než jiné organizace a tento názor je stále patrný v řadě muzeí a galerií. Tento problém je umocněn tím, že zaměstnavatelé neuznávají důležitost školení v celém rozsahu a zejména pro řízení. Až donedávna vstupní kvalifikace, která byla všeobecně přijímána (alespoň na místní úrovni – ve Velké Británii) muzeí autorit byl diplom asociace muzeí, ale jeho obsah managementu byl vždy, pochopitelně, minimální. Asociace sama nedávno revidovala kritéria pro udělování svých cen. Ale i nadále se zaměřuje na tradiční „muzejní studia“, absolventů, kteří příliš často nezahrnují jen zběžný pohled na dovednosti řídit muzeum nebo galerii.

Je načase, aby se muzejní profese uznávající tuto kurátorskou a akademickou zdatnost a zároveň je pro ně nezbytný blahobyt muzeí nejsou jedinými oblastmi, které potřebují profesionalizaci. Muzejní pracovníci si postupně uvědomují, že to opravdu není „profese“, dokud nedosáhne standardizace odborné přípravy, kterou stanoví ve všech oblastech spojených s provozováním a úspěšné a efektivní muzeum nebo galerie.

V průběhu posledních deseti let došlo ke snížení státních dotací pro umění a kulturní dědictví obecně a větší konkurence ze stále většího počtu muzeí a dalších atrakcí pro volný čas byli lidé pracující v muzejní profesi nuceni uzнат své nedostatky v oblasti řízení. Mnoho nových nezávislých muzeí, která musela vydělávat na konkurenčním trhu, poskytlo užitečné pokyny

ostatním muzeím. V důsledku toho si muzejní profese stále více uvědomuje potřebu větší odbornosti v řízení svých institucí, a nikoli pouze sbírek v jejich péči.

Pro přístup členů profese, kteří byli přinejlepším obezřetní, pokud jde o vedení, až do posledních let, je třeba určité vysvětlení. Tyto postoje jsou vysvětleny třemi významnými faktory, které nesouvisejí pouze se stavem povolání v daném okamžiku, ale také s naší schopností a postupovat do dalšího století s jistou důvěrou v nás samých i v budoucnosti institucí, které jsou řízeny.

Latinské slovo „muzeum“ (řečtina: „mouseion“) mělo v průběhu staletí řadu významů. V klasických časech to znamenalo chrám oddaný Muses. Nejslavnější muzeum té doby, založený v Alexandrii Ptolemy Philadelphus ve třetím století B.C., byl místo pro studium vhodné k literatuře a filozofii. Jednalo se o byty, jídelnu, přednáškové sály, klášter, botanickou zahradu, zoologický park, astronomickou observatoř a knihovnu. Muzeum mělo objekty, sochy myslitelů, astronomické a chirurgické nástroje, sloní kly a zvířecí kůže a botanický a zoologický park, ale byla to především univerzita nebo filozofická akademie - jakýsi institut pokročilého studia s mnoha významnými vědci v oblasti bydlení a podporován státem. Muzeum a většina jeho knihovny byla zničena kolem roku 270 během občanských nepokojů.

Starověký svět disponoval veřejnými sbírkami předmětů oceňovaných pro jejich estetický, historický, náboženský a magický význam. Řecké chrámy měly hromady votivního zlata, stříbra a bronzových předmětů, soch a sošek, obrazů a dokonce drahých kovů; některé z těchto prací byly vystaveny pro veřejnost, aby je mohli vidět a užívat si. Obrazy byly na prknech (řecky: „pinas“), a tak se jejich sbírka nazývala pinakotheké. Římané vystavovali obrazy a sochařství ve fórech, veřejných zahradách, chrámech, divadlech a lázních. Ve vilách generálů a státníků, umělecká díla a kořist zachycená ve válkách byla vystavena pro soukromý požitok. Vila císaře Hadriána byla vynikajícím příkladem jeho přání zrekonstruovat ve své vile některá slavná místa a budovy, které viděl v Řecku a Egyptě. Ve skutečnosti to může být považováno za předchůdce dnešních otevřených muzeí.

Během středověku, kostely a kláštery Evropy se staly repositáři klenotů, soch, rukopisů a relikvií svatých. Počínaje 7. stoletím byly do těchto úložišť přidány kořeny křížových výprav. Byly občas vystaveny a sloužily jako rezerva, která měla být zastavena v době války.

Přijetí slova „muzeum“, které má znamenat sbírky, je výsledkem „renesančního humanismu, osvícenství osmnáctého století a demokracie z devatenáctého století“. Dvě nová slova se objevila v 16. století vyjadřující pojetí muzea. Galerie (italská: „galleria“), dlouhá velká síň osvětlená z boku, znamenala výstavní plochu pro obrazy a sochařství. Kabinet (italština: „gabinetto“) byl čtvercový pokoj plný zvířat, botanických rarit, drobných uměleckých děl, artefaktů a kuriozit. Obě byly soukromé sbírky, které měly pro veřejnost zavřené dveře. Příležitostně mohli tyto soukromé skříňky navštívit pouze významní cestující; postupně, v 17. a 18. století byly zpřístupněny veřejnosti.

Během tohoto období se otevření „veřejných muzeí“ stalo nezbytností; Účelem bylo sdílet soukromé sbírky se všemi. Prvním „veřejným muzeem“ bylo Britské muzeum, které bylo založeno v roce 1759. Řada pravidel a stanov však vyřazovala chudé a nevzdělané osoby z přístupu. Potenciální návštěvník by podstoupil „vyšetření“, aby mohl vstoupit do muzea, a tam byl knihovník, který rozhodl, zda je žadatel „řádný“ pro přijetí. V podstatě se od dob soukromých muzeí v podstatě nic nezměnilo. Toto prostředí vyvolalo hrůzu a zastrašování.

Zlomový bod pro zpřístupnění muzea byl ohlašován řadou světových veletrhů, která byla poznamenána Velkou výstavou v Londýně 1851. Tyto výstavy přilákaly velké množství lidí a několik vlád bylo přesvědčeno, že muzea mohou být využívána jako prostředek sociální užitekosti a kontroly. ; obyvatelstvo mohlo svůj volný čas konstruktivně využít při návštěvě muzeí a vzdělávání. Výstavy také přesvědčily vlády, že muzea mají sílu nabádat obyvatelstvo k pocitu národní hrdosti. Jako výsledek, skrz 19. století monarchové a vlády uznaly hodnotu muzeí v ovlivňovat veřejné názory, téměř k bodu vymývání mozku, pozorovat muzea jako instituce nacionalismu, dominantní politický výhled v Evropě v té době.

V 19. století zůstalo muzeum ve stejné studené a nevídané budově. Nejdůležitějším oborem se stalo vzdělávání, ale překvapivě bylo pro vzdělanou střední třídu stále intelektuálně nepřístupné. V polovině 19. století se věci začaly měnit, protože se objevily různé typy muzeí: soukromé, polo-veřejné sbírky, veřejné instituce, společenská muzea, výstavy a populární muzea. Tyto různé typy muzeí byly doplněny různými názory na účel muzeí: klasické učení, vědecký objev, národní, kulturní ekonomická nebo politická rekreace. Hodnoty muzeí byly uznány vládami, ačkoliv nebyly převedeny do legislativy.

V průběhu 20. století a zejména po druhé světové válce, kdy nastaly politické změny a ovlivnily všechny sektory veřejného života, se muzeum stalo předmětem myšlenek reformy. Ale i když se předchozí stav začal zlepšovat, stále to nebylo zlaté období pro muzea. Nedostatek finančních prostředků, zanedbávání a nové tendence znamenaly, že mnoho muzeí bylo rozptýleno, kdyby vlády nesouhlasily s převzetím odpovědnosti za ně finanční omezení a špatná muzejní organizace uchovávaly muzea uzamčena v minulosti, čekala až do vývoje druhé světové války a stala se multifunkční.

Od druhé světové války se muzea značně rozvinula. Vznikl národní rámec pro vládní intervence v muzeích a byl jim uložen nový manažerský etos. Dnes se muzea trochu liší. Rozmezí velikosti: od velkých institucí až po malý jednopokojový styl; liší se ve svých sbírkách: umění, historie, archeologie, věda, průmyslová, vojenská, etnografie, přírodovědná muzea; liší se v tom, kdo je řídí: vláda (centrální nebo obecní), univerzita, nebo nezávislý (významný počet tito byli vytvořeni bohatými mecenáši). Liší se podle druhu publika, na které se zaměřují: od zábavních turistických atrakcí k muzeím s čistě vědeckým záměrem. Během posledních třiceti let se muzea rozrostla a převzala nové role ve společnostech, kterým slouží. Dnes jsou mezinárodním růstovým odvětvím, které i nadále získává nové funkce v organizaci kulturních aktivit.

ROLE MUZEÍ A GALERIÍ V DNEŠNÍ SPOLEČNOSTI

Po představení stručné historie vývoje muzea v průběhu staletí je snazší pochopit novou roli muzeí dnes. Tuto novou roli bychom mohli stručně popsat jako výzvu k zachování tradičních muzejních zájmů, ale k jejich kombinaci s výchovnými hodnotami se zaměřením na sdílení znalostí a zvyšování kvality života každého z nás. Tato funkce znamená radikální reorganizaci kultury muzea, která by se kromě pohledu do svých sbírek měla nyní dívat směrem k jejich různorodému publiku. Muzea musí vyvinout jasnou sociální funkci, čímž selepší jejich vztah s nimi publikum.

Muzea jsou "děti" své doby, mají v každém případě jiné účely, jsou ovlivňovány filozofickými nápady a odrážejí různé druhy komunikace a sdělení. Muzeum jako instituce bylo osloveno v „moderním světě“ skrze určité ideologické vjemy, které jsou dnes charakterizovány jako „staré museologie“. Na jedné straně staré museologie vnímá muzeum jako "chrám". Duncan Cameron napsal v roce 1972, že muzeum jako chrám „hraje nadčasovou a univerzální funkci,

použití strukturovaného vzorku reality, nikoli pouze jako reference, ale jako objektivního modelu, proti němuž lze srovnávat individuální vnímání“. Muzeum představuje klasické kořeny muzea, které je více objektivní než lidské, je také charakterizováno jako: „formalistická“ perspektiva, která podtrhuje ústřední postavení objektů a jejich schopnost učit se vyplývající z víry v reformní sílu artefaktů. Muzeum je považováno za místo uchovávající poklady z minulosti a obdivující jedinečnost vysoce kulturních objektů.

Stará muzejní činnost je navíc spojena s elitářským přístupem k muzeu a pasivním charakterem, který návštěvníky ve skutečnosti nepodněcuje k tomu, aby jednali a účastnili se. Souvisí s tradičními idejemi a lineárním vnímáním historie. To je více založené na empirických než profesionálních standardech a není bráný jako akademická disciplína. V důsledku toho muzeum zůstává konzervativní a statickou institucí, která není způsobilá přijímat nové myšlenky, ani zdaleka neprovádí žádné změny a připojuje se ke starým teoriím, které do muzejní reality nemohou otevřít nová okna.

Na druhé straně, po osmdesátých létech, v takzvaný “postmoderní” éra nové museological teorie aplikovaly na muzea jako ideologie a praxe. Tyto teorie jsou stále dominantní a tvoří základ dialogu ve světě muzea. "Nová muzejologie", kterou P. Vergo velmi úspěšně vyjádřil jako "stav rozšířené nespokojenosti s tradiční charakterizací muzea (to, co jmenuje" stará muzeologie ") a jako potřebu prosazovat nové museologie založené na radikálním přezkoumání na rozdíl od myšlenky, že stará muzeologie je „hledáním původu, tradic hledání podobností a sbírek obrazů a vnímání minulosti legitimizovaných těmi, kteří mají zájem o vlastní zájmy“, novou muzeologii lze vyjádřit jako „nového ducha kritiky, který povzbudil diskusi a zpochybnil zavedený konsenzus“.

Kromě toho je nová muzeologie více orientovaná na lidi než na objekty. Podle "analytik" perspektivy muzea se snaží naučit nejen to, co se stalo, ale jak a proč. Objekty tvoří rekvizity, nikoli rám. Její koncept přináší diskusi a energetickou roli. Muzeum v centru, zdůrazňující vzdělávací roli muzea v kombinaci s různými projevy zábavy. Jinými slovy, muzea namísto chrámů marnosti se stávají místem, kde se odehrávají širší kulturní reality. Demokratizace a přístup se stávají realitou a vzniká civilizace.

„Nová muzeologie“, která existuje již necelá dvě desetiletí, se shodovala s jiným procesem: muzejní lidé začali hledět na své instituce novým vědomím směrem k okolnímu světu,

pochopili, že je třeba zavolat se k angažovanosti. Muzea si uvědomila, že mnoho dalších dělají stejnou práci. Co tradiční museologie postrádala nejvíce byl "obyčejný slovník". V současné době jsou muzejní studia spíše akademickou a kritickou disciplínou, zajímají se o profesionální standardy a nové techniky v mnoha aspektech muzejních prostor.

Ačkoli dosud nebylo mnoho písemných pokusů o podrobnější popis dějin muzea a / nebo studií zabývajících se muzeem jako institucí ze sociologického hlediska, je pravda, že nové museologické teorie jsou často ovlivňovány jinými vědami a filosofií. Některé příklady, Hooper-Greenhill používá Foucault práce k poznání a rozlišovat "efektivní" od "lineární" historie, aby viděl muzea ne jediný jako instituce ideologií a teorií, ale také jako praxi. Bennett používá Bourdieu teorie rozvíjet myšlenky příbuzné muzeu jako disciplinární a kontrolní prostor.

Ačkoli nové museologické teorie přinesly nové způsoby, jak vidět roli muzeí, způsoby, které se do jisté míry ukázaly jako dostatečně univerzální a přijatelné a působily jako pokračující vliv na muzejní praxi, bychom měli mít na paměti, že „drama“ neustálá změna je nepřetržitá. Pokud se podíváme pouze na to, co bylo v posledních dvou desetiletích definicí muzea, chápeme tuto změnu: "muzeum je instituce, která shromažďuje, dokumentuje, uchovává, vystavuje a interpretuje materiální důkazy a související informace pro veřejný prospěch" (Muzejní asociace ve Velké Británii, 1984) a poslední: "Muzea umožňují lidem prozkoumat sbírky pro inspiraci a požitek. Jsou to instituce, které shromažďují, chrání a zpřístupňují artefakty a exempláře, které mají důvěru ve společnost" (Asociace muzeí ve Velké Británii, 1999).

Zdroje:

Bennett, T. (2013). *The birth of the museum: History, theory, politics*. Routledge.

Duncan, C. (2005). *The art museum as ritual*. *Heritage, museums and galleries: an introductory reader*, 78-88.,

Fopp, M. (2012). *Managing museums and galleries*. Routledge.

Lord, B., Lord, G. D., & Martin, L. (Eds.). (2012). *Manual of museum planning: Sustainable space, facilities, and operations*. Rowman Altamira.

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
Operační program Výzkum, vývoj a vzdělávání

Toto dílo podléhá licenci Creative Commons
Uveďte původ – Zachovejte licenci 4.0 Mezinárodní.

